

Csontos Márta

Krízishelyzetek

Szintévesztő lettél, zöldnél fékezel...
csak céltalanul kavarogsz a forgalomban,
s az ide-oda lökdösésben is próbálsz
alkalmazni a helyben járás taktikáját.
Kisajátítottad saját tehetetlenségedet,
önnön megismerhetetlenségednek
az áldozata vagy...
kérdéseket teszel fel magadnak,
de a választ nem mered kimondani,
mert tudod, azok a gondolatok
éltetnek igazán, melyeket még nem mondtál ki.

Egy egyszemélyes államban vagy a magad
ura és parancsolója, keverednek benned a
szerepek. Zsebedben Lady Macbeth
véres kendője, hajadban Ophélia hervadó
rózsája, ajkadon Antigoné konok bátorsága.
Valahol vár a megoldás, de nem tudsz dönteni,
zavar a hajnali ragyogás, mert tudod,
a fény nemcsak világít, hanem leleplez is.
Álmodban isteneket keresel a görög szigeteken,
keserves munkával vágod a sziklába a
lépcsőfokokat, s gyönyörködsz a hegymenet
intarziájában.

CSONTOS MÁRTA (1951) tanár, költő, irodalomtörténész. Legutóbbi kötetei: „Zászló a szélben”. *Transzcendencia és küldetésstudat Reményik Sándor költészetében* (Hungarovox, 2020), *Carpe diem-kísérletek* (Napkút, 2021), *Futómadártávlat* (Hungarovox, 2023).

Felületi feszültség

Az öregasszony kilépett a ház elé,
a hajnali pára istállószagot hozott a széllel,
nekitámaszkodott a körtefának, a darazsak
már ott lakmározta a túlrejt gyümölcsűsön –
felnézett az érett, szöcskeszárnyú kékre,
hétmérföldes gondolatokkal száguldott
az apátságához vezető keskeny ösvényen;
kicsit elidőzött a szemhatáron nyújtózkodó
diófa göcsörtös ágain...

eszébe jutottak a reménytelenség stációi,
a rosszul választott keresztutak sokasága,
ősz hajába már fészket rakott a naplemente.
Egy kicsit még tévelyeg Isten földjén,
nézi a vastagodó lombkoronák fölött
hogyan születnek egymásba a fénykötegek,
nézi a háztetők fölé kúszó Napot,
az izzó cserepeken táncoló madarakat.

Vajon lehet még terített asztalt varázsolni
az eljövendő új életeknek?

A kócos füvek között még megérhetnek a magok?

Az öregasszony megérintette a napraforgó
fakó sárga tányérjait, ujjaival vörösre festette
a virágarcokat, mindenütt folyt a vér.

A világot megbolondították valami eszelősök,
a domboldalon a méhbalzsam fertőzött szirmain
csapdába esett a halhatatlanság.

Az öregasszony bement az istállóba, kivezette
a tehenet, s elindult az úton fölfelé a daturák
és a konkolyok között sziszifuszi optimizmussal.

A mindent elfogadó...

Aszúsodik benned a félelem,
azt hiszed, minden rendben van
ebben a maszk nélküli hamis
ragyogásban...
elhomályosodnak az üzenetek,
csak falvédő szavak kínálják neked
a felmagasztosult szeretetet,
s azt hiszed, nincs már törvény,
nincs távolság, csak a felemelő
szabadság, egyenlőség, testvériség
eszméje, s te diktárod a feltételeket.
Valami új 'big bang' teremtett
elfuserált világot az agyakban,
meddő lelkek botorkálnak
kopasz fenyők és magtalan virágok
között, a szél minden irányból fúj,
sötét lyukak vannak a csillagok helyén,
nincs már út fölfelé; Prométheusz halott,
folyondárok fogságába estek,
gyermekarcú, jövőt hordozó angyalok.